
Z PRÁTELSKÝCH KRUHŮ.

Z DODGE, Nebr., 9. dubna '12.
— Ctěná redakce! V nynějším
čase jest slyšeti od farmerů, při-
jížděcích do města, mnoho ste-
sků — na špatné cesty, čemuž se
však není co diviti, neb násled-
kem prudkého tání sněhu, jehož
místy naváto bylo hodné vysoko,
jsou v místech těch cesty nejhor-
ší, tak že stěží možno přejíti i
s prázdným vozem. Než cesty mi-
nulý podzim spravované nejsou o
nie lepší a odtud náfek, co prý se
zbytečně a bezúčelně vyhází pe-
něž na operaci cest, které pořád
nejsou dlouhé, a ve formě, v níž
se spravují, do skonání světa ne-
budou. Proto se nelze diviti vše-
ljkým protestům rozhořčených
poplatníků, shluknuvších se le-
kdě na ulici, v saloonu neb krá-
mě, kde si oběhovníkům stěžují a
všechnu vinu svalují na hlavy
svých vyvolených townshipních
úředníků, při kterýchto příležito-
stí dostává se těmto nepříteli li-
chotivých poklon a odporučen.
Každá věc má svůj líc a rub a te-
dy též rozdílné posuzovatele a tu
předem podotýkám, že touto úva-
hou se nezastává té ni oně stra-
ny aniž jest mým úmyslem něko-
ho kárati — jesti čerpána pouze
z rozmluv a veřejného mínění, jež
stojí čásem opravdu za povšimnutí.
A dosti často se stává, že při
výměně náhledů, mnohdy velice
se lišících, dochází i k vážným
konfliktům a strana stranu bom-
barduje často slovy tak ostrými,
že tato bývají horší těch nejdo-
konalějších zbraní, jen aby upo-
zornili townshipní dozorce, by si
lépe dali záležeti na věci, kterou
si vzali na starost, neb tak prý
slibovali, když se o místo to uchá-
zeli a třeba i daleko dokonalejší-
ho a svědomitějšího konkurenta,
proti nim běžícího, při volbách
porazili, však ku své škodě. Sta-
ne-li se však, že za takové ústní
protýčky objeví se některý, koho
přátelé měli na mysli, tu všichni
svorně vymění s ním pozdrav ja-
ko by se ani neuchylovali a o
špatné cestě neb pobožením mo-
stě ani muk, to aby sám čuchal a
za jeden den nemůže přece vše
polítat. Sotva ale zmizí za ro-
hem, jest disputace ihned zase
v plném proudu. Zde je ta základ-
na, o kterou se toto pojednání o-
pírá. Není třeba mluviti stra-
nou, nýbrž vystoupiti s tím, co
máme na srdci a na jazyku, na
pravém místě a jsou-li úředníci
muži moudří, stačí jim to jen na-
povědět a tak se dokáže více než
planými řečmi na ulicích neb jin-
de. Mosty jsou prý rozbité jako
turecké fangle a mnoho mostů
jest položeno velice neforemně a
vzorek jednoho takového máme
na východ od města, snad na nej-
živější cestě, který nevyhovuje a
vůbec vyhovovati nemůže, neboť
není dost široký na vyhnutí se
dvou povozů. Mosty by se měly
stavět důkladně a ne provisorně
jen, tak aby se nemusely spravovat
několikrát, třeba i dvacet-
krát za rok, což stojí více než
most samotný. Máme býti pa-
nětlivi toho, abychom zanechali
po sobě památku potomkům, kte-
ří budou s hrdoostí ukazovati a
tři příklad bráti z toho, co před-
chůdci pro ně učinili. Mosty, aby
vyzdrovali zuby času a posky-
tovaly pohodlí pp. poplatníkům,
musí býti stavěny z cementu a to
důkladně, by se nerozplyuly.
— "Nie na světě netrvá věčné" je
staré přísloví, kteréž se zase jed-
nou osvědčilo a tentokrát na na-
šem triu, které, kdysi slavné, bu-
dilo pravou sensací ve zdejším o-
kolí a jeho sláva pronikla snad i
do staré vlasti. Náš trio, jež
svým žertovným progamem roze-
smálo kdo koho, náleží již minu-
losti! S pozdravem
Geo. Kafka.

Z BURLINGTON, Colo. — Ctě-
ná redakce! Četl jsem nedávno
dopis od jisté dopisovatelky o
tom farmářském a dělnickém bla-
hobytu a té o tom prorockém Siby-
ly a šepého mládence. Mlá pří-
telkyne Sibylia mnoho chybila a
slepý mládenec byl prý zmatenec
— tak nás o tom před 50 lety užil
účetel ve škole. Ale já přes to
myslím, že na tebe již věk byl
to lidé vzděláni a dobře smýšle-
jí. Též myslím, že ona prorokství
byla dle jasů a okolností přepí-

sována, že by ale na to došlo, aby
každý keřik byl prohlédáván, to-
mu nevěřím. Že by ale mohlo do-
jiti, jak vše ukazuje, k velkému
krveprolití, o tom pranic nepo-
chybuji, neb se to na mnohých
místech již vyplňuje — dynamí-
ční, suffražetky atd. Zdá se, čím
je svět vzdělanější, tím méně jest
upřímností, čím je člověk učenější,
tím více toho chudšího utisku-
je, jako toho máme příklad na
těch předácích dělnických. Každý,
kdo je chytřejší, hledí toho
menšího osiditi, nebéře ohledu na
nie, svědomí, to zůstává jen u
těch sprostých a chudých. Ne-
duchem, ale učením! Vzpomeňme
si jen, jaká upřímnost zavládala
u našich starých předků, což každ-
ý snad ví od svých rodičů. —
Já souhlasím úplně s expresidentem
Rooseveltem, ať jsem více
demokratem. On jest člověk by-
strozraký a myslím, že ze všech
ostatních uvažujících on má nejvíce
v sobě svědomí čili spravedli-
vosti. On dobře pochopil, jak by
se dalo vše napravit bez krvepro-
lití. On nevěří ani na soudec,
ani na advokáty, ale na lid. On
dobře ví, že je horší lidské spik-
nutí, nežli Boží dopuštění. On
dobře ví, když jest lid utiskován,
že spokojen nebude. On dobře ví,
že je v lidu síla a on konečně do-
bré ví, že má lid právo a proto
chee, aby lid o všem společně roz-
hodoval a nikoliv jednotlivci.
Jsem úplně pro Roosevelta. —
Pokud se týče farmářů, ti půjdou
vždy s dělnictvem a nikoliv se
šlechtou čili kapitálem, neb oba
jsou tímto vyssávaní a pak je sotva
jedna třetina farmářů, kteří
si dobře stojí, druhá třetina sotva
obstojně a třetí třetina ještě bíd-
něji než dřívější ve městech a to
zvláště v čase nynějším. A proto
farmer, ať má svou budoucnost,
půjde s dělníky proti velko-
kapitálu, ne snad proti tomu,
kdo má několik tisíc ze své práce,
ale proti svým vydražcům, kteří
z jejich mozolů nadělali miliony.
Neupřej nikdo, že by zde nemohly
býti v mnohých věcech lepší zá-
kony, alespoň jako jsou v Če-
chách, v zemi monarchické. Vez-
měme na příklad člověka, zvlá-
ště chudšího, který jest zde uti-
skován a dovolává-li se spravedli-
vosti — nemá-li několik set dolla-
rů na soudy, člověk takový raději
střípí urážky a čásem i škody,
než by se soudil, ať má právo to
nejvyšší. Namítnete snad, že ad-
vokáti chtějí být také živi. Sou-
hlasím úplně. Ale což by neměli
místo jednoho soudu dvacet a ví-
ce, kdyby to bylo jako ku příkla-
du v Čechách? Ublíž-li tam jeden
druhému aneb byl-li někdo ura-
žen na cti, jde poškozovaný k ad-
vokátovi a zažaluje škůdce a dá
advokátovi 10 zl zálohy. Za něko-
lik dní přijdou obě strany a obě
strany se musí dostavit k soudu
se svědky, a kdo prohrá, musí za-
platit oněch 10 zl, když nechce
zástuppe. Kdo vyhraje, neztrá-
ní. A vezme-li si zástuppe, vezme
tento od něho za jedno stání 2
neb 3 zl. podle kabátu. A tak
advokáti mají stále výdělky a člo-
věk si nemusí dát líbit urážky od
nikoho. Nepravím, že to dle zdej-
ších zákonů může být jinak, tvrdím
pouze ze své zkušenosti, že zde
při tom chudší třída lidí trpí
jak na cti tak i na všem jiném.
Dále, je-li tam jeden druhým
dlužen na př. za práci několik
zlatých a nemůže je dostat na své
upomenutí, dá to advokátovi a dá
mu tři zlaté zálohy. Za několik
dní, když advokát podal žalobu,
přijde dlužník u platební rozkaz a
on musí zaplatit i ty tři zlaté, da-
né jako zálohu, a věřitel dostane
celou svou pohledávku, ježto ve-
škeré útraty platí zalovaný. Zde
však to jest jinak a připomínám,
že při toto ze své zkušenosti.
Jsem starý student a dal jsem si
jednou kolektovat advokátovi pe-
ně. Ten ani žalobu nenapsal,
chytíl totiž mého dlužníka ve městě,
ten mu peníze dal a advokát
si z nich nechal skoro polovic a
blá jsem srovnán. Proto jsem si
posléz své dlužníky obešel, kaž-
dému to pověděl a raději mu něco
slevil. Tak dostal advokát ode
mne výdělek jen jediný. K to-
mu jsou doklady, je-li si advokát
pro každou takovou malíčkosť po-
sílal pro člověka šetřící, jako pro
nějakého zločince, jakoby neuměl
psát, aby mu poslal vyrozumění,
a pak žádal na něu bez žalující.

ho a beze svědků, aby platil útra-
ty jemu i šerifovi. V úctě
Jan Kučera.
Z MADISON, Nebr., 10. dubna
1912. — Ctěná redakce! Letošní
rok jest pravý rok přestupný, jak
nám to dokazuje tato doba ro-
ční. Kdežto jindy obilí bylo místy
již zelené a farmářská práce více
pokročila, letos farmář nemůže v
poli ještě pracovat. Následkem
roztání velkého množství sněhu
jest půda velice rozmočena a k
práci nezpůsobila, ale za panují-
cího nyní počasí jest naděje, že
budou moći brzy již v poli pracovat
a to s nadějí na dobrou úrodu.
Povodně jako všude jinde i
u nás nadělaly mnoho škody jak
farmářům, taktéž i železniční
společnosti. Most přes Union
Creek byl odnesen a splav u mlý-
na v Madison též byl potrhán a
odnesen. Celkem letošní povode-
ň byla taková, že podobné není
pamětníka. Škodu, způsobenou
na železničních, pocítil jsem záro-
veň i já, neb jsem se před tím
odebral do Omahy navštívit syna
svého Rudolfa, který se právě na-
lézal v nemocnici sv. Josefa, kde
byl před čásem doktorem Allisonem
operován na průtrž a nyní
se po zdražilé operaci znamenitě
zotavuje. Jestli dr. Allison vel-
mi zkušený lékař a proto bych
jej krajanům v čase potřeby od-
poručoval. Po několikadenním
pobytu v Omaze chtěl jsem se o-
debrat domů, ale jaké bylo mé
překvapení, když jsem se dozvě-
děl, že vlaky jsou všude zastave-
ny a že nemohou vůbec jezdit!
Následkem odnesených povodní
trať i železničních mostů. Nezbý-
valo mi tudíž nic jiného než zů-
stat, až budou trať opět uprave-
ny, tak aby se jich mohlo použí-
vatí alespoň částečně. Za svého
neočekávaně dlouhého pobytu v
Omaze byl jsem hostem u krajanů
p. Matěje Ploučka a manželky,
p. J. K. Sinkuly a manželky v
South Omaze a p. Václava Van-
čury a manželky, kterýmžto rodi-
čům vzdlávám touto cestou srdeč-
ný dík za pohostění a zvláště pak
slečnám Vančurovým a sl. Zde-
ně Sinkulové, které mne vždy ve-
čer bavily zpěvem a hrou na pi-
ano, čímž jsem byl nejen velice
potěšen ale i překvapen, že se v
městě přece jen více pěstuje ta
naše mateřština než u nás na far-
mách aneb v těch malých měste-
čcích, kde není převaha Čechů.
Zároveň jsem měl příležitost sů-
častniti se českého divadla v So.
Omaze, které sehráli ochotníci ze
South Omahy a Omahy a jež na
mně velice působilo, neb něco ta-
kového u nás na západě postrá-
dáme, ačkoliv jsme se o to poku-
sili všelijakým způsobem — ta
zlořečená nestroynalost vždy se
nám stavěla v cestu. Působení
south-omazských a omazských Če-
chů dokazuje, že naše národnost
nevymizí tak brzy, jak je předpo-
vídáno, což jest ostatně jen k vše-
obecnému přání. — Dále musím
doznati, že ti páni vydavatelé na-
šich časopisů nemají též na ru-
žích ústlano, neb při návštěvě
jedněch v Národní Tiskárně při-
stihl jsem je velmi zaměstnané
uvnitř místnosti a pány od Pok-
roku jsem při práci v budově
ani nezastihl, neb v tu dobu,
když jsem je vždy navštívil a to
po dvakrát, vždy byli vzdaleni za
obehodem mimo tiskárnu a jelikož
bych si byl s nimi jako
jednatel též rád pohovořil, od-
kládal jsem to na pozdější dobu,
až pak nenadále jsem opustil O-
mahu, aniž se mně ně podařilo do
tiskárny se dostat, čehož skuteč-
ně lituji. Nu, musíme si návště-
vu ponechat na příští dobu.
Cesta z Omahy domů byla velice
dlouhá, poněvadž vlaky musí jez-
dit jen volně, neb není vše v po-
řádku takovém, jak by býti mě-
lo, což pro cestujícího není velmi
příjemné. Když jsem přjel do
Columbus, bylo 11 hodin v noci,
kdežto jsme tam měli býti před
sedmou hodinou večer. Proto ta-
ké vlak, který pak jede k Madi-
sonu, už byl pryč a mně nezbývalo
nic jiného, než v Columbus zůstat
přes noc a ráno pak vzít vlak
nákladní, který mne dopravil k
domovu, kterého jsem se už ne-
mohl dočkat, poněvadž jsem ne-
byl nikdy tak dlouho z domova
vzdálen. Avšak člověk se musí
připůsobit všemu, a ten koho
vedou na šibenici, musí si také
na ni zvyknout. Josef Štorek.

ZENSKÁ HLÍDKA.

Františka Svobodová, Missoula,
Mont. — Ctěná redakce! S vel-
kým potěšením jsem četla, jak by-
li všude nadšeně vítáni hraběcí
manželé Luetzowovi i já vzdávám
mně nejsrdnější díky našim vel-
kým vlastencům za to, co pro
nás Čechy v Americe vykonali.
Jest to pro nás velká čest. Též
mají velkou zásluhu pan a paní
Burešovi, jak se dočítáme z no-
vin, kteří pracují na našem poli
národním i pro mladší generaci.
Čtu velice ráda o našich velkých
vlastencích a mnohdy si myslím,
kdybych i já mohla být nějakou
hrdinkou. Jsem hrdá na naše
předky a slavné jejich činy. Noviny
jsou jako škola a proto mi jsou
velice milé. Jen si pomysleme, co
ten náš národ zkusí v Čechách od
Němců a v Americe od jinonáro-
dovců. Zde nám vyčítají, že jsme
cikáni a nazývají nás potupně
"Bohanks". Zvěděli jsme, že zde
bude divadlo s pohyblivými obra-
zy a sice něco o "Bohemians".
Chtěly jsme se deour vidět, co to
asi bude, ale co jsme spatřily, ne-
bylo ani k Čechům podobné. Bůh
sám ví, co to bylo za lidi, jaký
pronárod s osátkami na hlavě.
Deera mi povídá: "Mama, vid, že
to nejsou Češi!" Odvětila jsem
jí, že nikoliv. Podruhé zase se o-
známoválo, že bude "show" o
"Bohemians" a zatím tam zpíval
jakýs německý zpěvák o "vů-
řáčích" a "sauerkrautu". — Víte,
milí krajané, co bych si přála vy-
dět! Tu sokolskou výpravu z
New Yorku až do Prahy a vše-
chnu tu slávu na pohyblivých o-
brázecích, tak aby Američané po-
znali, jak Češi ve skutečnosti vy-
padají a zvláště naši sokolové
v parádě. Kde jest zde hodně Če-
chů usazeno, tam si je ovšem
správněji již představují. Než ne-
vím, jak to zaříditi s těmi pohyblí-
vými obrázky. Z Missoula také
pojede jedna česká paní se sokol-
skou výpravou, závdavek už za-
slala, a myslím, že pojede odtud
i několik Němců. I pan Brodský
se zmínil o hraběti Luetzowovi,
jak se nás zastává. Bylo to pře-
ně psaní. — Tak, milé družky, již
opět nastane hodné práce v za-
hrádkách, ale přece jen jsme rá-
dy, že ta zima už je pryč. Jak se
dočítám, míste byla zima ukrut-
ná, ale my jsme tu měli zimu mo-
mírnou. Říkají, že jest v Monta-
ně moc zima. Dost možná, ale
jen místy. Pouze 10 mil od Mis-
soula už je zima o mnoho větší.
Dovolte, milé družky, abych se
zmínila drobet o politice. Ohled-
ně kandidatury za presidenta by-
la bych moc překvapena, kdyby
nebyl jmenován Roosevelt. Bylo
by věru škoda chytroit hlavu je-
ho nechat na zahálec. Bude to-
mu 11. dubna rok, co u nás řečnil.
Ani jsem tehdy nepjala, jaká to
byla sláva. Když jsem ráno při-
šla na nádraží, bylo už všechno
lidmi přeplněno, kteří ho přišli
uvítat. Vojaři, Indiáni, a no-
vích, měli pěkné náramky, čepice
s pery, dosahujícími koňům až ku
kotníkům, cawboyové a lid z blíz-
ka i dále. Když jel v automobilu
k snidani, co tu bylo volání v zá-
stupu lidí tak stlačených, že by
ani jablko nepropadlo. Byl to ve-
lice pestrý průvod. Nejprve ře-
čnil v universitě studentům, jedna
škola je zde pojmenována Roose-
velt a odpoledne řečnil na ulici,
kde nám jej představil náš sená-
tor Joseph M. Dixon z Missoula.
Mluvil o Panamě, že prý lidé ne-
věřili tomu, že budou loď plouti
kolem světa, ale tu prý se Evropa
prohuldiva. Kdo s ním chtěl obě-
dat v hotelu, měl zaplatit \$10 za
lístek. Vida, jak cena ta jest pře-
mrštěná, nesel do hotelu a lidě to-
mu byli velice rádi. Senátor Di-
xon pozval ho na oběd do svého
domu. Ti dva jsou spolu jedné
ruka. Byla jsem tudíž mile pře-
kvapena, když jsem se v "P. Z."
dočetla, že si Roosevelt zvolil
Dixona za řiditele volební kam-
paně. Večer pak jsme viděli v
desátkovém divadle Roosevelta
v automobilu a byl uvítán hlubokým
potleskem. Musím však již ukon-
čit a nechat si něco na podruhé.
Barbora Baxa, Cadell, Kans. —
Vážená pořadatelko "Zenské Hlídky"!
Srdečně Vám děkuji za po-
hledání a za upřímná a laskavá
váše slova jakož i za kalendář.
Ani nevíte, jak jste mne potěšila.

Ještě Vás žádám, abyste doručila
za mne předplatné na "Pokrok"
administraci a sdělila jim, aby mi
za premii poslali semena, neb jest
mně jich letos třeba. Též Vám,
paní Otoupalíková, musím podě-
kovat za Vaši "Žaludeční Hoř-
kou". Ani nevíte, jakou mám
radost, že mému synovi už zase
chutná jíst. Ihned po využití pr-
vé bedny zpozorovala jsem zdár-
ný účinek a teď, když využil dru-
hou bednu, chutná mu již známe-
nitě. A ta doufám, že už se mu
žaludeční bolesti nevrátí, ježto
jest tomu již dlouho, co využil po-
slední láhev a dosud ho žaludek
nebolel. Díky Vám! A Vám, mi-
lé družky, připomínám, stůně-li ve
Vaší rodině někdo na žaludek,
pošlete si pro bednu "Žaludeční
Hořké" paní Otoupalíkové, jesti
Vás uzdraví a bude Vám chutnat
jíst. — Byla to věru hrůza, po ce-
lou zimu mrazy a sněhové vánice,
takže nebylo ani možno vyjít z
domu. Dokud nebyla píce doma
vyčerpána, snadno se dobytek
krmil, hůře ale bylo, když se mu-
selo jet pro stohy na louku. Mu-
sely se do vozu zapřáhnout dva
báry koní, dva lidé lopatami pro-
hazovali sníh a třetí jel a tak to
trvalo celý den, než se vrátili do-
mů. Jest to dobrá škola pro nás
všechny. Nikdo z nás neočekával
tak suché léto ani takovou zlou
zimu a proto jsme byli tak po-
trestáni. Alespoň se podruhé pro
každý případ lépe zajistíme. —
Teď je teplo, slunce hřeje a ze zá-
vějí se tvoří potoky vody. Všude
je tolik bláta, že když koně do
něho zapadnou, mají z něho co
vyléztí. Ale vysychá to a bude-li
tak teplo, v poli to brzo vyschne.
Však je již také na čase, neb hu-
de velmi pilno. I my ženy bude-
me mít pilno jak se zahrádkami
tak i s kuřátky. Já už mám nasa-
zeno ve dvou línkách a 6 kvocén.
Zima jest dost vystálá a tak snad
už bude dost teplo pro kuřátka.
Tak, milé hospodynky, musíme se
činit nanovo, neboť ta lonská ne-
úroda nás připravila o tisíce.
Proto jen s chutí do toho! Pšenice
se zelenají a každý se již těší,
že bude velká úroda. Jen aby
byla. Já tomu ale nebudu věřit,
dokud pšenice nebude v sýpkách
— pak to bude teprve jisté. —
Též pozdravuji p. Stávu ve Wind-
sor, Mo. Milý pane, to jsme na
Vás vzpomínali, jak jste se as do-
stal domů v tom hrozném sněhu
a zajisté, že to nejhorské chytlo
Vás asi na cestě od nás.

DOPISY OTCE DĚTEM.
(Z Česko-Amerického Venkova.)

Milý synu:—Tvůj poslední do-
pis došel nás zároveň s odpovědí
od slečny učitelky, které jsem o-
hledně tebe dopsal a byli jsme
potěšeni stejně z obou. Jsem to-
mu rád, že máš tak dobrou učitel-
ku, která bere o tvůj prospěch
veliký zájem a její zpráva byla
nám velkým ulehčením v naší sta-
rosti o tebe a tvou budoucnost.
Vše, čeho nyní potřebuješ, jest,
abys se zachoval podle mě rady
v minulém dopise. Slibuješ uč-
niti — a já věřím, že slibu dostojíš
— a uvidíš, že za nedlouho
budeš sám s sebou spokojenějším.
Jsem na tebe hrdým, že jevíš
v učení takový zájem a že si učitel-
ka té nazvala nejlepším žákem
své třídy. Když jsem četl její
dopis a překládal do češtiny, aby
mu maminka mohla rozumět, stá-
la tvoje dobrá matka u okna a
dívala se ven, naslouchajíc při-
tom zprávě o tobě. Když jsem
dočetl, obrátila se a slzy kanuly
po její tváři a pak se vrhla na
postel a usedavě plakala a stále
si opakovala: "O, kdyby tady
Jeníček byl, alespoň na chvíli,
alespoň abych ho mohla obejmout
a políbit." Byly to slzy radosti,
milý synu — a já věřím, že budeš
i nadále tak žít a pokračovat, aby
slzy tvé matky pro tebe byly
vždy jen slzy radosti. Já a vši-
chni tvoji sourozenci tě sice mi-
lujeme z hloubi srdce, nejde ve
světě vlasti lidí, kteří tě budou
mít v lásce, budeš-li fádny m-
žem — ale kdyby tě jednou celý
svět sebe více miloval, všichni li-
dē dohromady nevyváží lásku tvé
matky. Kdykoli budeš státi v li-
votě na rozcestí, když tě budou
vyhody, sláva nebo radost lákati
na cestu, na níž se budeš rozmá-
šlet vkročit, vzpomeň si v té chví-
li na svou matku. Přemýšlej a

polož si otázku: "Co ona by to-
mu asi řekla? Zdáli pak ona by
měla radost z mého činu?" A
budeš moći směle rozhodovati při-
tě vzpomínce — budeš jist, že ne-
sajdeš na cestě. Čteš v dějinách,
že všichni slavní a velcí muži,
kteří prospěli lidstvu a jejichž
jméno žije na věky v paměti lidí
— milovali nade vše na světě své
matky. Abraham Lincoln, který
svou velikou láskou a dobrotnou
objímal všechen trpící svět —
přece jen zachoval pro svou mat-
ku první místo ve svém srdci. Ve-
líký vynálezce Edison stále chová
nad svým pracovním stolkem po-
dobiznu své matky a často se na
ní zadívá, jako by u ní hledal po-
silu a potěšení... Slza, prolitá
matkou radostí nad dítětem, jest
tím nejskvostnějším dementem,
jakým se může muž pochlubit. Já
vím, že při čtení této zprávy cí-
tíš radost a blaho ve svém srdci,
třebas by ti bylo samotnému de-
pláče. Láska mateřská jest nez-
měrná — poněvadž jest v ní celá
láska světa. Matka nezná jiných
pocitů pro své dítě než lásku —
proto mu odpouští, nechť udělá
cokoli. Skrz mříže žaláře tiskne
políbení na rty svého ztraceného
dítěte a pod stupni šibenice tisk-
ne je ještě jednou ku svému zlo-
menému, krvácejícímu, ale přece
milujícímu srdci. Pod křížem, kde
v potupě, posměchu a opovržení
umřel Kristus, stála jeho plačící
a bolem zdrčená matka. To de-
káže jediné lásku mateřskou. Měj
jí stále před očima. A až jí zde
více nebude, tedy v mysli své
vítěkaj se k ní o radu v těžkých
problemech života. Pomysli si
příběh: co by tomu asi řekla moje
maminka, kdyby tu tak byla a
mohl jsem se s ní poraditi? Ona
by ti třeba nedala rady žádné,
ale když uděláš vždy to, o čem
jst, že by ji naplnilo radostí —
jsi bezpečně na cestě životem.
Teď zrovna mi podává mamín-
ka papírový pětidollar, který si
učetila a prosí mne, abych ti ho
poslal, že prý ti ho chtěla poslat
sama, ale neví, jestli by to bylo
k tvému dobru neb ne. Prý na
příleženou. Ona, ta dobrá de-
še, stále se trápí, jestli se v městě
dost najíš, jestli ti tvoji strave-
vatelé dobře vaří — a ještě ne-
byly u nás koláče na stole, aby
nevzpomínala a nežadonila: kdy-
by tu tak byl náš Jeníček, jak on
má makové rád... Vždycky te
skončí se slzami a vzdechy. Já ti
těch \$5 od maminky pošlám ještě
k pravidelné zášilce peněz. Naloz
s nimi jak za dobré uznáš. Nebu-
du ti v tom ohledu dělati žádné
kázání ani dávati rávodů. Mám
v tebe úplnou důvěru — poněvadž
jsi mi dal své slovo. Udelej jak
cheeš a co cheeš, — budeš-li při-
tom myslet na matku a na její
lásku k tobě — jsem jist, že udě-
láš, co bude správným. Piš, jak
nejdříve budeš moći, neb ani ne-
víš, s jakou touhou jsou tvoje de-
pisy očekávány a s jakou radostí
čteny. Líbá tě
Otec i matka.

Dechové kapely
zřizujete-li —
zašlete své jméno
Zašlete své jméno
a adresu, jak zorganizovati
dechovou kapelu, bro-
žuru peníze a šewany.
Testo je každého rok. Mírně spítky na nástroj
LYON & HEALY
25-77 E. Adams Str., Chicago, Ill.

Moderně zařízený a největší
řeznický a uzenářský závod
vlastní nejstarší řezník.
V. F. KUNCL,
4. 1244 So. 13th St., Omaha.
Má na skladě vždy velké
zásoby čerstvého různého
masa, jakož i znamenitých
domácích uzenářských vy-
robků. Ceny levnější nežli
kdekoli jinde. Zboží možno
objednatí telefonem: Dou-
glas 1199. 38-11

Kdo jest trápen zádechou
(astmou), pište na lékaře
J. H. BRY,
2410 O Str., Lincoln, Nebr.
a on vás od té trapné nemo-
ce vyčistí. Vyléčí sebe po
létlé chorobě. Za výsledek
vám ručí. 4711